

Het gastenboek

Ik heb het al vaker gezegd en geschreven. Ik heb een heel mooi en dankbaar beroep, maar soms is het ook wel heel zwaar. Ook ik word zo nu en dan geraakt door het verdriet en de emoties. Ik heb helaas al diverse familieleden en vrienden verloren en hun uitvaart begeleid en dat raakt intens, maar ook bij families die ik niet ken, voel ik het verdriet soms heftig. Het is ook zeker van grote invloed op mijn privéleven. In drukke periodes merk ik soms hoeveel energie het mij kost. Ik kom weleens helemaal leeg thuis. Naast het feit dat het lichamelijk zwaar is, is het vooral ook geestelijk en emotioneel intens. Het verzorgen van een overledene en deze in de kist leggen, het dragen en vervoeren van de kist, kosten behoorlijke lichamelijke krachtsinspanningen. Het begeleiden, regelen, alles controleren en verzorgen van de uitvaart vergen geestelijk een hoop energie. Alles moet foutloos gaan. Een afscheid kan tenslotte maar één keer. Door het verdriet kunnen nabestaanden vaak zelf even niet helder denken. Ik hoor dan ook vaak: daar denk jij wel aan hè Monica. Het hele jaar door ben ik dag en nacht bereikbaar. Ik probeer mensen met een groot verdriet tot steun te zijn en te helpen een mooi en waardig afscheid te creëren voor hun dierbare. De dankbaarheid van de nabestaanden door middel van een kaartje, een mooie bos bloemen of gewoon een dikke kus bewijzen dat ik hen inderdaad tot steun heb kunnen zijn. Ik kijk zelf bijna nooit meer op mijn website, maar als er een reactie voor het gastenboek binnenkomt en ik controleer of deze goed op de site is gezet, dan lees ik de reacties die erop staan soms weer eens even door. Zo ook vanmorgen. Bij iedere reactie die ik lees komen de beelden van de betreffende uitvaart weer boven. En als ik dan de gevoelige lieve woorden lees die de nabestaanden schrijven..... dan word ik helemaal warm van binnen. Ik vind het toch steeds weer bijzonder om te lezen hoe de mensen het afscheid en mijn begeleiding hebben ervaren. Ik kom bij zoveel verschillende mensen met eigen ideeën en gevoelens. Steeds probeer ik me aan te passen aan hun wensen en aan te voelen hoe zij het afscheid vorm willen geven. Natuurlijk gaat dat de ene keer makkelijker dan de andere, we zijn tenslotte allemaal anders. Eigenlijk sta ik er niet eens zo vaak bij stil, maar nu ik de reacties doorlees kan ik me alleen maar weer gelukkig voelen dat ik dit voor anderen kan en mag doen. Natuurlijk heb ik ook wel eens even geen fut meer, maar als ik dit lees weet ik weer waarvoor ik het doe en krijg ik weer energie. Voor één keer schrijf ik hier dan ook: Bedankt lieve mensen voor al jullie lieve, warme woorden. Ik ben blij dat ik er voor jullie kon zijn!